

skulde anvendes til disse Havne, end der er Tale om ved det foreliggende Forslag. Og nu slipper det hele ud til 8—10,000 — ganske vist ikke Kroner, men Hund Sterling og ganske vist ikke en Gang for alle, men aarlig; men det bliver dog en Sum, som er ganske anderledes let overkommelig. Det er derfor naturligt, siger jeg, at denne Lov ved sin Fremkomst er bleven hilst af alle med Glæde og Tilfredshed. Et andet Spørgsmaal er det, om man ved nærmere Bekendtskab med Forslaget fra de forskellige Sider vil kunne bevare Tilfredsheden, det tillader jeg mig at betvivle. Det kunde dog være, at Vennerne af Vestkysthavne ville finde denne Løsning af Vestkysthavnespørgsmaalet ret tarvelig, og det turde være, at Modstanderne ville finde, at denne Løsning, navnlig i Forhold til det, der vil opnaas derved, er vel dyr. Naar der nu spørges om, hvor dyr denne Havn vil blive, saa er det jo noget, vi allerede have hørt adskillige Talere i Dag sige, at det er der egentlig ingen, der ved noget om. Den Havn, her er Tale om, er ganske vist ikke af samme Dimensioner, som den, den store Havnekommission ved Hirtshals foreslog, for den var paa 115 Tdr. Land, medens den nu foreslaaede skal være paa 73—84 Tdr. Land; men i øvrigt skulle de begge føres ud til 24 Fods Dybde. Den af Havnekommissionen foreslaaede Havn var anslaaet til 16³/₄ Mill. Kroner. Ved Sandnæshage Havn er der jo ganske vist ikke stillet nær saa store Fordringer; thi ved det af Havnekommissionen foreslaaede Anlæg skulde der tilvejebringes ordentlige Landgangsbroer, der skulde tilvejebringes roligt Vand, der skulde mudres op, saa der blev en stor Vanddybde over det hele. Man kan altsaa ikke uden videre oversføre de Tal, der var Tale om ved det af Havnekommissionen foreslaaede Anlæg ved Hirtshals, til det her foreslaaede Anlæg. Men selv naar Størrelsen af det her foreslaaede Anlæg ikke lades ude af Betragtning, lader det sig dog formode, at naar Hensyn tages til, at Havnekommissionen stærkt fremhæver, at Forholdene ved Hirtshals ere meget bedre, hvad Bunden angaar, end Forholdene ved Sandnæshage, at denne Havn vistnok ikke vil blive saa ganske billig. Der er dertil blevet svaret, at det bliver Engländernes Sag, om de have Øyst til at

faste deres Benge bort i dette Foretagende; det maa de for os gerne, det, vi risikere, bliver højst 145,000 Kr. eller 182,000 Kr. om Aaret. Der er jo imidlertid allerede antydet en Fortolkning, som flere have sluttet sig til, ifølge hvilken vi muligvis kunde komme til at betale for en Havn, som slet ikke var til, og det kunde desuden tænkes, at vi vilde komme til at betale en Del under forskellige andre ret sandsynlige Eventualiteter. Lad os tænke os, at denne Havn blev fuldstændig eller delvis ødelagt, og at Selstabet traf sig tilbage. Jeg skulde saa kende den danske Stat meget daarlig, om man ikke vilde komme og sige: Nu er det en Vres-sag for os at tage Affære, nu maa vi selv overtage Havnen, og hvad Habet kræver, er jo aldeles uberegneligt, det have vi smertelige Erfaringer for. At saadanne Katastrofer ellers ere usandsynlige, har jo haade den ærede Minister og andre Talere antydet; det er endog saa blevet sagt, at man kunde tænke sig, at Havnen ved en stor Naturbegivenhed kunde blive helt ødelagt, kunde ramle sammen, saa at det hele væltede; og der intet blev tilbage; der er ikke noget i Vejen for at antage denne Mulighed. — Hertil kommer endnu et andet Moment. Jeg kunde fristes til her at citere det gamle Ord: Sporene stræmme. Jeg skal ikke tale om Høfderne; det er vist ikke værd at tale mere om dem, da de, efter hvad min ærede Sidesmand til venstre (M. Andersen) gentagne Gange har antydet, ere saa temmelig forsvundne: der er jo lagt mange Millioner i dem, og borte ere de. (A. berg: Det er ikke rigtigt). Ja, jeg ved nok, at det ærede Medlem ikke holder af at høre det (Modsigelse fra flere Sider). Ja, jeg holder mig til, hvad der før har været sagt her, men jeg skal i øvrigt ikke forsvare det, det kan være, at det er urigtigt, men det er dog blevet fremsat af en Mand, som har været der paa Egnen og kender Forholdene; i øvrigt spiller Høfdesagen kun en ringe Rolle i denne Sammenhæng. Det var noget andet, jeg nærmest tænkte paa. Naar man andre Steder her i Landet, naar man paa Dørne — jeg skal indrømme, at Rjøbenhavn for Frihavnens Vedkommende danner en Undtagelse, men her have vi jo det underlige dunkle Forhold med Havneæfenet, som jeg for øvrigt ikke skal komme ind paa — naar